

Evangelí del Diumenge de Rams (A): entrada triomfal a Jerusalem

“Mira el teu rei que ve cap a tu, just i victoriós; arriba humilment, muntat en un ase”. Malgrat ser rebut triomfalment pel poble senzill, Jesús entra a Jerusalem amb humilitat, muntat en un ase modest i tranquil.

Evangelí (Mt 21,1-11)

Quan es van acostar a Jerusalem i arribaren a Betfagé, a la muntanya

de les Oliveres, Jesús va enviar dos deixebles amb aquest encàrrec:

—Aneu al poble que teniu al davant i tot seguit trobareu una somera fermada, amb un pollí al seu costat. Deslligueu-la i porteu-me'ls. I si algú us preguntava res, responeu-li: “El Senyor els ha de menester, però de seguida els tornarà”.

Això va succeir perquè es complís allò que havia anunciat el profeta: “Alegra't, ciutat de Sió, crida de goig, Jerusalem. Mira el teu rei que ve cap a tu, just i victoriós; arriba humilment, muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera”.

Els deixebles hi anaren i feren el que Jesús els havia manat: portaren la somera i el pollí, van posar els mantells al seu damunt, i ell hi va muntar. Molta gent va començar a estendre els seus mantells pel camí; d'altres tallaven branques dels arbres i les escampaven per terra. La

gent que anava davant d'ell i els qui
seguien darrere cridaven:

— Hosanna al Fill de David! Beneït el
qui ve en nom del Senyor! Hosanna a
dalt del cel!

Quan hagué entrat a Jerusalem, tota
la ciutat es va contorbar, i
preguntaven:

—Qui és aquest?

La multitud responia:

—Aquest és el profeta Jesús, de
Natzaret de Galilea.

Comentari

S'hi acompleix el que havia escrit pel
profeta Zacaries: el rei arriba
humilment, muntat en un ase (*Za*
9,9). És un rei de pau revestit de
senzillesa. Aquest passatge

meravellós de l'Evangelí parla amb delicadesa de la humilitat de Jesús, virtut que és inseparable del reconeixement obert de la veritat. No arriba muntat en un corser briós, sinó en un ase modest i tranquil.

Ara bé, és rei!, i el seu domini s'estén fins als confins de la terra (cf. *Za* 9, 10). Allò que en les paraules del profeta només s'entreveia com una cosa misteriosa, s'acompleix plenament en Jesús. Jesús és rei, i com a tal entra a Jerusalem. Entra, però, sense violència ni proclamar una insurrecció contra els exèrcits romans. La seva autoritat brolla de la senzillesa, de la pau de Déu, l'única font del poder salvador. Sant Josepmaria, en una homilia sobre aquest passatge assenyala que “quan s'acosta el moment de la seva Passió, i Jesús vol mostrar d'una manera gràfica la seva reialesa, entra triomfalment a Jerusalem, a cavall d'un burret!” [1].

El beat Àlvar del Portillo
rememorava que sant Josepmaria
“va parlar moltes vegades d'aquell
pobre ruc, instrument del triomf de
Jesús, en el qual veia retratats tots els
cristians que mitjançant una feina
professional ben feta, realitzada de
cara a Déu, procuren fer present al
Crist entre els seus companys i amics,
portant-lo en la seva vida i en les
seves obres per pobles i ciutats,
perquè només Déu sigui glorificat”
[2].

Continuant amb els seus records, el
beat Àlvar feia notar que “perquè el
ruc pogués portar el Senyor (...) va
haver d'anar una ànima d'apòstol a
deslligar-lo de la menjadora. Així
nosaltres hem d'anar cap a aquestes
ànimes que ens envolten, i que estan
esperant una mà d'apòstol (...) que
els deslligui de la menjadora de les
coses mundanes, perquè siguin trons
del Senyor” [3].

Més endavant, el beat Àlvar feia notar que “l'Evangelí no ens diu el nom dels dos deixebles als quals Jesús va encarregar que anessin a deslligar el ruc; en canvi, precisa que van complir amb exactitud el mandat del Senyor (...). La docilitat d'aquests homes per atènyer-se exactament al que se'ls havia encarregat, va ser un requisit previ a l'entrada triomfal del Crist a Jerusalem, al seu torn preludi del triomf definitiu sobre el pecat que hauria d'obtenir al cap de pocs dies a l'altar de la creu” [4].

“Molta gent va començar a estendre els seus mantells pel camí” per on havia de passar Jesús (v. 8) com a gest d'entronització, propi de la dinastia davídica (cf. *2Re* 9, 13). També li donaven la benvinguda amb branques d'arbres mentre l'aclamaven amb unes paraules del Salm 118 que el proclamaven com a Messies: “Beneït el qui ve en nom del

Senyor” (Sl 118, 26), a les quals afegien un crit: *Hosanna!*, que significa: *salveu-nos!*, *ajudeu-nos!* La seva aclamació sona com a lloança joiosa i explosió d'esperança a la ràpida instauració del regne de David i, amb això, a l'anhelada redempció d'Israel.

El Catecisme de l'Església catòlica sintetitza així el que avui llegim a l'Evangeli: “En el temps establert Jesús decideix pujar a Jerusalem per sofrir la seva passió, morir i ressuscitar. Com a Rei Messies que manifesta la vinguda del Regne, entra a la ciutat muntat en una somera. És acollit pels petits, en una aclamació que reproduïm en el *Sanctus* eucarístic: *Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna! (salveu-nos!)* (Mt 21, 9). La litúrgia de l'Església comença la Setmana Santa amb la celebració d'aquesta entrada a Jerusalem” [5].

---

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 103

[2] Beat Àlvar del Portillo, *Carta*, 1 d'abril de 1992.

[3] Sant Josepmaria, *Notes d'una conversa*, 30 de març de 1947. Citat a *ibidem*.

[4] Beat Àlvar del Portillo, *Carta*, 1 d'abril de 1992.

[5] *Catecisme de l'Església Catòlica. Compendi*, n. 111.